BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 793 20 de febrer de 2026 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

325. LA QUARESMA COM A PEDAGOGIA DEL TEMPS

22 de febrer de 2026

Dimecres passat, amb el dimecres de cendra, vam iniciar el temps de Quaresma. No es tracta merament d'un període litúrgic penitencial, sinó que, sobretot, és un temps teològic, un *kairós* que estructura l'experiència cristiana de la conversió, de la veritat sobre Jesucrist i de l'esperança pasqual.

La Quaresma no és una simple commemoració cíclica, sinó una *pedagogia espiritual* que educa el creient en la tensió entre el ja i l'encara no. En la tradició bíblica, els quaranta dies remeten a experiències fundacionals: el desert d'Israel, Moisès al Sinaí, Elies camí de la muntanya de l'Horeb, Jesucrist temptat al desert... En tots els casos, el temps esdevé lloc de prova, de purificació i de revelació. La Quaresma situa l'Església en aquest mateix espai simbòlic: un temps limitat que orienta cap a una transformació real.

La conversió quaresmal, el canvi o *metanoia*, no s'ha d'entendre només en clau moral, sinó també en clau cognitiva i existencial: és un canvi de mirada, una reordenació de l'intel·lecte i del desig segons la veritat de Crist. Per al cristià, la Quaresma interpel·la la coherència entre la fe pensada i la fe viscuda, entre el discurs teològic i la forma de vida. En aquest sentit, el dejuni, l'almoina i la pregària no són pràctiques ascètiques aïllades, sinó veritables exercicis d'unificació interior.

Lluny d'una visió repressiva, la Quaresma proposa una ascètica orientada a la llibertat. El dejuni, per exemple, no nega el cos, sinó que el reeduca; revela fins a quin punt els desigs i les seduccions d'aquest món poden esdevenir tiràniics. En aquest sentit, la Quaresma dialoga profundament amb la tradició filosòfica clàssica —d'Aristòtil als estoics— i amb l'antropologia cristiana: només és lliure qui sap ordenar els seus apetits segons el bé.

D'altra banda, la Quaresma no és una experiència merament privada, sinó sobretot eclesial. L'Església sencera entra en un procés de discerniment i purificació, reconeixent la seva fragilitat històrica i la necessitat constant de reforma (*Ecclesia semper reformanda)*. Per aquest motiu, la Quaresma té

també una dimensió profètica: posa en qüestió les complicitats amb el poder, el consumisme desenfrenat i les idolatries contemporànies.

Finalment, el sentit últim de la Quaresma és pasqual. No s'explica per ella mateixa, sinó per la Pasqua. La creu, que emergeix progressivament en la litúrgia quaresmal, no és exaltació del sofriment, sinó revelació de l'amor que es dona fins al final. La Quaresma prepara l'intel·lecte i el cor per a comprendre que la veritat cristiana no s'imposa per la força, sinó que es manifesta en el do d'un mateix.

En síntesi, la Quaresma és un temps de veritat, en què el cristià és convidat a deixar-se jutjar per l'Evangeli, a purificar la raó i el desig, i a reorientar tota la seva existència cap al misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist, centre i criteri últim de la nostra fe.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat